

Розділ 1

Тоді

Швейцар мені не всміхнувся.

Ця думка непокоїть мене весь той час, що я підіймаюся ліфтом на поверх Ітана. З усіх швейцарів будинку Вінсента його я полюбила найбільше. Він завжди мені всміхається та залюбки спілкується. А сьогодні — із кам'яним обличчям просто притримав двері. Не сказав навіть: «Вітаю, Квінн. Як з'їздили?»

У всіх, мабуть, бувають погані дні.

Я дивлюся на екран телефона й бачу, що вже за сьому. Ітан має повернутися додому о восьмій, тож у мене достатньо часу, щоб здивувати його вечерею. *І своєю присутністю.* Я повернулася на день раніше, але вирішила не казати йому про це. Ми весь час тільки те й робили, що планували весілля. І вже протягом кількох тижнів не їли разом нормальної домашньої їжі. Та в нас навіть сексу не було.

Але вийшовши з ліфта на поверсі Ітана, я завмираю. Прямо перед його квартирою намотує кола якийсь хлопець. Ро-

бить три кроки, зупиняється й дивиться на двері. Ще три кроки у протилежному напрямку — знову зупинка. Я спостерігаю, сподіваючись, що він піде, але ж ні. Він просто продовжує тинятись туди-сюди, спопеляючи поглядом двері Ітана. Навряд чи це хтось із його друзів. Я впізнала б.

Я підходжу до квартири Ітана й ввічливо кахикаю. Хлопець розвертається, і я жестом вказую на двері, щоб дати зрозуміти, що мені потрібно пройти повз нього. Він відходить і пропускає мене, а я намагаюся не дивитися йому в очі. Копирсаюся в сумочці в пошуках ключів. А коли нарешті знаходжу їх, цей тип підвалює до мене й впирається рукою у двері.

— Ви збираєтеся туди зайти?

Я здіймаю на нього очі, переводячи погляд на двері квартири Ітана. *Чому він запитує?* Серце починає калатати від думки, що я стою в коридорі наодинці з незнайомцем, який питає, чи збираюся я відчинити двері порожньої квартири. *Чи знає він, що Ітана немає вдома? Що я сама?*

Я нервово ковтаю й намагаюся приховати страх. Хоча хлопець на вигляд наче не з тих, хто здатен образити. З іншого боку, зло не завжди очевидне, тож складно сказати.

— Це квартира мого нареченого. Він усередині, — брешу я.

Хлопець жваво киває.

— Ага. Точно, що всередині, — стискає кулак, гатить по стіні. — Усередині моєї, бляха, дівчини.

Я колись відвідувала заняття із самозахисту. Інструкторка вчила нас, що треба затиснути між пальцями ключ гострим кінцем назовні, щоб у разі нападу вдарити кривдника в око. Зараз я саме так і чиню, готова до того, що цей псих кинеється на мене.

Він важко видихає, і я мимоволі помічаю, що в повітрі з'являється аромат кориці. Ну й дивно думати про таке, коли

на тебе от-от нападуть. І як кумедно прозвучали б мої свідчення в поліційному відділку: «Ой, не пам'ятаю, у що був одягнутий нападник, але в нього приємно пахло з рота корицею від жуйки “Біг ред”».

— Ви помилилися квартирою, — кажу я, сподіваючись, що хлопець не сперечатиметься, а просто забереться геть.

Натомість він хитає головою. Ці короткі різкі рухи означають, що я категорично схибила, а він точно каже правду.

— Не помилився. Я цілком упевнений. Ваш наречений їздить на синьому «вольво»?

Ага, то він переслідує Ітана? У мене пересохло в горлі. Водички б.

— Зріст десь метр вісімдесят? Темне волосся, носить куртку «Норт Фейс», яка на нього завелика?

Я притискаю руку до живота. *Горілки б.*

— Ваш наречений працює у доктора ван Кемпа?

Тепер я хитаю головою. Ітан не просто працює у доктора ван Кемпа... Доктор ван Кемп — це його *батько*. *Звідки цей хлопець стільки всього знає про Ітана?*

— Моя дівчина працює разом із ним, — пояснює він, із відразою зиркаючи на двері квартири. — Як тепер зрозуміло, *не лише працює.*

— Ітан ніколи не...

І тут мене перебивають ці звуки. *Трахання.*

Я чую, як хтось тихо називає Ітана на ім'я. Принаймні це звучить тихо з цього боку дверей. Спальня Ітана — у протилежній частині квартири, а отже, хай там хто вона є, про те, що зараз відбувається, ця дівчина не мовчить. Вона викрикує його ім'я.

Поки він її трахає.

Я миттю відсахаюся від дверей. У голові паморочиться від усвідомлення того, що все, що наразі відбувається у кварти-

рі Ітана, — це реальність. Увесь мій світ перевертається догори дригом. Мое минуле, теперішнє, майбутнє — над усім цим я втрачаю контроль. Хлопець хапає мене за руку й намагається привести до тями.

— Усе нормально? — він підтримує мене, притуляючи до стіни. — Вибачте. Не треба було отак бовкати.

Я розтуляю рота, але тільки й можу, що запитати:

— А ви... а ви впевнені? Може, ці звуки лунають не з квартири Ітана? Може, то пара із сусідньої квартири?

— Зручно. Сусіда Ітана теж звати Ітан?

Запитання саркастичне, але по очах хлопця я бачу, що він одразу пошкодував про свої слова. Приємно, що він знаходить у собі сили на співчуття, коли сам точно переживає те саме.

— Я за ними стежив, — каже він. — Вони там разом. Моя дівчина і ваш... хлопець.

— Наречений, — виправляю я.

Я перехожу на інший бік коридору, спираюся на стінку й сповзаю на підлогу. Не треба, мабуть, сидіти на підлозі. Я ж у спідниці. Ітану подобаються спідниці, тож я вирішила збити йому приємне та вдягнула її для нього. Зараз хочеться її зняти, зав'язати у нього на шиї й задушити його. Я так довго дивлюся собі під ноги, що навіть не помічаю, як той хлопець сідає поруч зі мною. Звертаю на це увагу лише після його запитання:

— Він знає, що ви прийдете?

Я хитаю головою.

— Хотіла зробити сюрприз. Я була із сестрою за містом.

Крізь двері долинає ще один приглушений зойк. Хлопець кривиться та затуляє вуха. Я роблю те саме. Якийсь час ми так і сидимо. Обоє не даємо звукам долинути до наших вух,